

TAINA SUFERINȚEI UMANE

Problema suferinței este o realitate complexă ce are resorturi și fațete atât de numeroase și de felurite încât ne este foarte greu să le trecem în revistă sau să le găsim tuturor soluții. Suferința umană este o taină care nu intră în orizontul obișnuit al înțelegerii noastre, un mister a cărui cunoaștere nu ne poate veni decât pe calea Revelației. Oamenii au progresat mai mult în lupta împotriva durerii decât în înțelegerea suferinței sau în modul cum poate fi ea răbdată și valorificată, prin credință. Credința nu aduce o soluție teoretică, ci o speranță pe drum. Sfinții părinți ne îndeamnă prin scrierile lor să medităm la lumea aceasta trecătoare și să ne îndreptăm din ce în ce mai mult atenția către suflet și către ceea ce ar trebui să primeze în viața lui. Adesea, în goana după lucrurile urgente, omul uită de cele fundamentale și cu adevărat folositoare ale vieții lui, iar grijile lumești exterioare devin apăsătoare și înrobitoare și-i răpesc timpul care ar trebui dedicat rugăciunii, meditației, lecturii etc. Atunci când este atins de boli, suferințe sau necazuri, omul modern devine debusolat, nu le înțelege taina, noima sau rostul și modul cum le poate depăși sau cum poate urca, valorizându-le, mai aproape de Dumnezeu. Creștinismul recunoaște deschis realitatea și durerea suferinței. Este ceva împărtășit de Fiul lui Dumnezeu și de fiii Săi prin har. Nici măcar pentru un moment nu ni se sugerează că o persoană, devenind creștină, ar putea evada sau scăpa din lumea suferinței. Nu există modalitate prin care a deveni credincios să însemne a fi izolat de suferința lumii. Mântuirea de lume nu înseamnă îndepărtarea din lume. Creștinii sunt în lume pentru că trebuiau să fie în această lume și e de dorit ca ei să fie o lumină a lumii. Nu există izolare, nu există menajare în fața realităților dure ale vieții. Nădejdea dobândirii frumuseților raiului este reală, dar nu ne protejează în fața durerii vieții de aici. Suferința, crucificarea și Învierea lui Iisus Hristos

conturează forma adevăratei vieți creștine. Calea care conduce la ceruri trece și prin suferință și moarte. A deveni un adevărat creștin implică, printre altele, și răbdarea suferinței. A fi creștin înseamnă și a ridica crucea și a-L urma pe Hristos. Suferința este parte a căii credinciosului către ceruri. După cum Domnul, trecând prin suferințe și răstignire, a fost slăvit și așezat de-a dreapta Tatălui, tot așa și creștinul suferă împreună cu El, se răstignește împreună cu El, pentru a fi ridicat și a împărăți împreună cu El, pentru a se uni cu Hristos și pentru a împărăți împreună cu El în veci. A dori vindecarea nu este un lucru contrar voinței divine. Și Hristos i-a vindecat pe unii dintre bolnavii care l-au cerut ajutorul. Nu trebuie să fugim de suferință atunci când aceasta vine la noi, dar nici să alergăm în căutarea ei, ca și cum aceasta ar avea o valoare prin ea însăși. *Slavă Ție, Doamnel!*

DESPRE CHIPUL CREDINCIOSULUI

Atât de frumos este chipul celui credincios. Ce minunată este bucuria lui! Frumusețea lui tainică te atrage, iar expresia feței lui mărturisește credința în Dumnezeu. Calmul și pacea ce se pot vedea pe chipul său, sunt o reflectare a păcii ce se găsește în suflet, în inima sa liniștită și netulburată de nimic. Bunătatea zugrăvită pe fața celui credincios mărturisește despre curăția conștiinței sale. El se înfățișează ca un om care s-a lepădat de tirania grijii permanente pentru cele lumești, grijă ce produce suferința sufletului, iar credința sa statornică în Dumnezeu este viu exprimată de trăsăturile chipului său. Credinciosul adevărat se arată a fi un om fericit. Și este fericit pentru că are certitudinea originii divine a credinței sale și este convins de adevărul ei. Dumnezeu, în chip tainic, îi vorbește inimii sale și o umple de bucurie sfântă. Inima și cugetul său sunt dăruite lui Dumnezeu. Inima sa se încălzește de focul iubirii pentru Dumnezeu iar sufletul său aleargă degrabă să se înalțe către El. Credinciosul, rupând legăturile egoismului și cercul strâmt al iubirii de sine, care nu-i permitea să vadă și să acționeze dincolo de sinele său, s-a scuturat și s-a eliberat de tirania jugului și a robiei generată de egoism. El a tăiat prin smerenie, adorarea sinelui său. Liber de această legătură, poate străbate pământul întreg, spre oricare dintre punctele orizontului, oriunde îl cheamă iubirea față de aproapele. Nimic deja nu îl mai poate împiedica și nimic nu îl mai poate influența. Nici plăcerile lumești, care se scurg pururi asemenea unor râuri, nici atracția către bunurile pământești. Idolul egoismului a căzut și s-a sfărâmat, jertfele, ofrandele, tămâia care se aduceau inițial către acesta, acum se aduc numai către Dumnezeul iubirii, Singurul pe care din tot sufletul îl iubește și îl adoră. Dedicat întreg, cu inima și cu sufletul, Dumnezeului Celui Adevărat, Celui Viu, ignoră cele lumești iar pe cele trupești le micșorează; privirea lui se încordează spre a vedea pe Dumnezeu în timp ce inima lui neîncetat îl invocă. Duhul său se dedică cunoașterii operei Sale creatoare iar sufletul sau își găsește odihna în pronia divină a Creatorului. Tot ceea ce îl înconjoară pe omul credincios, dăruiește inimii sale noi sentimente și noi înțelesuri, întreaga creație vorbește cu un glas tainic sufletului său despre înțelepciunea și bunătatea dumnezeiescului ei Creator. Cu bucurie și încântare cercetează opera lui Dumnezeu și contemplă frumusețea creației. Frumosul, binele, adevărul și dreptatea, aceste virtuți dăruite lumii văzute, care își au originea în însușirea divină, devin obiectul cunoașterii pentru inima sa. Fericirea sa este adevărată și întărită și are ca izvor comuniunea permanentă a acestuia cu dumnezeiescul Creator. Cuvintele lui Dumnezeu sunt dulci ca mierea în gura sa. Pe acestea le cercetează ziua și noaptea. Inima lui este înfierbântată de dragostea lui Dumnezeu. Lucrarea sa neîncetată este aceea de a ajunge la o cât mai mare desăvârșire. Dorința lui este de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu și preamărirea lui Dumnezeu.

Oare se mai întâmplă minuni în zilele noastre? Cu siguranță, și chiar foarte multe. Multă lume este încredințată de acest fapt, ba chiar și cei care luptă cu îndărătnicie împotriva acestei evidențe. Este bine să nu uităm acest lucru minunat al credinței noastre, anume că inclusiv în această epocă plină de materialism, de ură și de păcate se mai întâmplă și minuni, și încă multe. Vindecarea unor boli incurabile sau intervenții și ajutorări suprafirești ale sfinților în viața oamenilor sunt atât de numeroase, încât a fost nevoie de mii de cărți pentru a le consemna. Oricine voiește se poate imediat convinge prin parcurgerea relatărilor celor ce au fost martorii unor astfel de evenimente minunate. Toate aceste mărturii vorbesc despre o altă lume, unită cu a noastră, dar care are alte valori și funcționază după alte legi, duhovnicești. Iar toate aceste lucrări minunate ale sfinților, dincolo de vindecări și ajutorări de multe feluri, dovedesc mai întâi de toate prezența harului lui Dumnezeu în lumea noastră. Totuși, aceste minuni „spectaculoase” nu constituie nicidecum miezul minunilor lui Dumnezeu în lume. Minunile săvârșite de Dumnezeu în tăcere, treptat de cele mai multe ori, asupra sufletelor unor oameni care s-au deschis la un moment dat spre El, lăsând cale liberă harului să se atingă de ele, sunt mult mai importante. E drept că aceste minuni sunt mai puțin vizibile, mai puțin trâmbițate, sunt treceri duhovnicești imperceptibile ochiului, deși sunt mai numeroase decât primele și mai însemnate. Acestea sunt minunile convertirii, ale nașterii din nou a sufletului omului prin îmbrățișarea credinței în

Mântuitorul Hristos. Aceste renașteri sunt foarte importante, întrucât ele nu constituie doar niște simple schimbări de optică sau de idei în viața omului, ci niște transformări din temelie, esențiale. Însă în lumea cea nevăzută, duhovnicească, aceste nașteri din nou sunt răsunătoare, au ecou perceptibil până în nevăzutul cer al cetelor îngerești.

Aceste minuni nevăzute, prin care s-au schimbat inimile oamenilor, reprezintă în fapt baza pe care se și întâmplă vindecările și intervențiile suprafirești amintite la început. Este un fapt absolut uimitor să vezi în zilele noastre cum oameni care mai înainte frecventau toate formele vieții lumești, printr-o profundă străpungere a inimii, renunță de bunăvoie la toate acestea ca să ia drumul bisericii și al unei vieți trăite cu discreție. Să constatăți că există oameni care și-au schimbat în mod radical felul lor de viață, că gândesc cu totul altfel. Această schimbare este atât de mare, încât uneori sufletul nu mai poate suferi să aibă vreo relație cu mediul sau oamenii cu care împărtășea vechile convingeri. Așadar, nu despre mode intelectuale trecătoare vorbim, ci despre transformări sufletești! Desigur că astfel de cazuri există peste tot. Este de ajuns să acordăm mai multă atenție oamenilor; ba uneori chiar avem șansa și bucuria de a fi martori ai acestor nașteri duhovnicești, întrucât se petrec fără zgomot la doar câțiva pași de noi, cu vecinii noștri, cu colegii de serviciu, cu rudele noastre sau cu vechi și uitați colegi de școală. De aceea, promovarea minunilor de acest fel reprezintă remediul cel mai potrivit pentru criza umană prin care trece lumea noastră. Amin.

Halloween-ul era o sărbătoare păgână din vechime, când celții celebrau trecerea în noul an. Celții, popor păgân, au trăit în urma cu peste 2000 de ani în teritoriile de acum ale Irlandei, Angliei și nordul Franței. Ei credeau că la originea vieții se află moartea, motiv pentru care la mare cinste se afla zeul Samhain, stăpânul morții. Începutul sezonului friguros, coincidea cu începutul întunericului și al morții. Astfel, în seara de 31 octombrie spre 1 noiembrie, celții sărbătoreau Noul An, o sărbătoare închinată de fapt Zeului Morții, Samhain. Aprindeau pe un deal un mare foc care trebuia să primească ofrandele aduse zeului morții – nu numai roade ale pământului, dar și sacrificii de animale și chiar oameni. Celții credeau că, mulțumit de ofrande, zeul permitea morților să se întoarcă la căminele lor. Acea credință stă acum la baza escapadelor nocturne în costume care imită fantomele, vrăjitoarele, spiriduii sau demonii, pentru că prin acest act de imitare a spiritelor cei vii încercau să intre în contact și în comuniune cu cei morți. Halloween-ul are așadar la bază practici oculte prin care se încerca intrarea în comuniune cu sufletele morților și cu demonii, în urma unui ritual în care erau sacrificați oameni în cinstea zeului morții. Halloween-ul se îmbracă astăzi într-o aparență de farsă, joacă și distracție. Chiar și aparent inocentul joc de-a „ne dați ori nu ne dați”, își are originea în ritualul celților care credeau că sufletele morților astfel eliberate de Samhain sufereau de o mare foame și umblau cerșind pe la casele lor. Părinții și copiii zilelor noastre sunt angrenați într-un scenariu simbolic tulburător, ca și în credința celților, care se costumau și deveneau slujitori ai zeului morții. O manifestare precum Halloween-ul nu numai că-i învață pe copii că vrăjitoria, magia și alte practici oculte sunt cel puțin neutre, sugerându-se astfel că practicarea lor ar fi lipsită de consecințe, dar, mai mult decât atât, îi integrează într-un scenariu simbolic în care cei mici devin slujitori ai diavolului. În momentul în care astfel de lucruri ne sunt prezentate de o întreagă industrie mass-media, ar trebui să ne sporim atenția, întrebându-ne dacă nu cumva tocmai acest spirit de glumă reprezintă o farsă sub a cărei mască se ascund lucruri foarte serioase? Este tocmai încercarea de a seduce și a pune stăpânire pe sufletele copiilor, de a le jupui inocența și de a le batjocori, în cele din urmă, trupurile. Pentru a-i transforma pe copii în agenți ai consumului, s-au dezvoltat cele mai sofisticate strategii de marketing și publicitate. Halloween se impune astăzi ca mijloc de divertisment. Să nu credem însă că de la stăpânitorul întunericului ne va veni lumina. Lumina vine pentru cei ce călătoresc pe calea cea strâmtă către Împărăția lui Dumnezeu. Cea mai mare comoară pe care nu ne-o poate lua nimeni este însăși dreapta credință prin care putem să ne împărtășim cu Hristos, piatra cea din capul unghiului!

Ce zace în sticla de rachiu

Într-o zi diavolul ispită pe un om de treabă, zicându-i: „Iată, îți dau ce-mi ceri, dacă vei ucide un om”. „Niciodată!” „Atunci să furi ceva”. „Niciodată!” „Atunci fă altceva. Să bei un pahar de rachiu...” Omul se lasă ispitit. Bău un pahar de rachiu, apoi altul, și încă unul, până se îmbătă. Plecând beat de la cârciumă, se trezi, noaptea, în casa unui gospodar și, neștiind ce face, vru să-i fure niște lucruri. Gospodarul se trezi. Cel beat îl lovi cu ceva în cap și-l omorî. Văzând fapta și vrând s-o acopere, dădu foc casei. Și iată cum, prin ispita băuturii, el a făcut toate cele trei păcate, pe care spusese că nu le va face niciodată.

